

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Jany Knotkové a soudců Mgr. Zdeňka Váni a JUDr. Kateřiny Kodetové ve věci

žalobce: **M. M.**, narozený xxx
bytem Xxx, Xxx
zastoupený advokátem Mgr. Otakarem Janebou
sídlem U Železné lávky 568/10, 118 00 Praha 1

proti
žalované: **Linkers, advokátní kancelář, s. r. o.**, IČO 06725279
sídlem Spálená 84/5, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem Mgr. Michalem Pavlasem
sídlem Na Sadech 4/3, 370 01 České Budějovice

za účasti vedlejšího
účastníka na straně
žalované: **Allianz pojišťovna, a. s.**, IČO 47115971
sídlem Ke Štvanici 656/3, 186 00 Praha 8

o zaplacení 1.210.318 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 25. srpna 2020, č. j. 27 C 258/2019-89,

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Michala Pavlase na náhradu nákladů odvolacího řízení 35.672 Kč.
- III. Ve vztahu mezi žalobcem a vedlejším účastníkem na straně žalované nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zaplacení 1.210.318 Kč s příslušenstvím jako náhrady škody, která mu měla být způsobena v souvislosti s výkonem advokacie při zastoupení žalobce žalovanou (resp. jejím společníkem, který je advokátem) v soudním řízení vedeném u Okresního soudu v Českém Krumlově pod sp. zn. 5 C 105/2017. V něm se žalobce domáhal určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru dané mu 9. 1. 2017 společností Fxx Xxx xxx s. r. o. („společnost FXX“). Okresní soud v Českém Krumlově v tomto řízení podanou žalobu nepravomocně zamítl, proti tomuto rozsudku žalobce podal odvolání, následně však žalovaná porušila své povinnosti tím, že včas nezaplatila soudní poplatek z podaného odvolání, a následkem toho došlo k zastavení odvolacího řízení. Žalobce má za to, že nebyt uvedeného pochybení advokáta, domohl by se v předmětném řízení změny zamítavého rozhodnutí a určení neplatnosti výpovědi, neboť výpověď z pracovního poměru z 9. 1. 2017 byla neplatná – důvody její neplatnosti spatřoval žalobce jednak v její podmíněnosti a jednak v její účelovosti: poukazoval na skutečnost, že žalovaná mu tuto výpověď dala v situaci, kdy probíhalo soudní řízení týkající se určení neplatnosti dřívější výpovědi z pracovního poměru z 13. 6. 2016 a ve výpovědi z 9. 1. 2017 bylo výslovně uvedeno, že ji žalovaná žalobci dává „pro případ, že by pracovní poměr žalobce u zaměstnavatele stále trval“. Vedle toho žalobce uváděl, že přijetí organizační změny společností FXX bylo účelové a i po ní pracovní místo žalobce ve skutečnosti existovalo, o čemž svědčí i skutečnost, že 9. 8. 2019 společnost FXX na toto pracovní místo vypsala výběrové řízení. Nebyt pochybení žalované, byla by tedy dle žalobce v řízení 5 C 105/2017 určena neplatnost jemu dané výpovědi z pracovního poměru a následně by pak žalobce vůči společnosti FXX mohl uplatnit též nárok na náhradu mzdy ve výši 1.210.318 Kč. Uvedená částka tak představuje škodu v podobě ušlého zisku žalobce, za niž dle žalobce odpovídá žalovaná.
2. Žalovaná a vedlejší účastnice na straně žalované v řízení navrhovaly zamítnutí podané žaloby s tím, že mezi pochybením advokáta a žalobcem tvrzenou škodou není dána příčinná souvislost, neboť i pokud by k zaplacení soudního poplatku došlo, žalobce by v předmětném odvolacím řízení nebyl úspěšný.
3. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně žalobu v plném rozsahu zamítl (výrok I.), a uložil žalobci povinnost zaplatit do tří dnů od právní moci rozsudku na nákladech řízení žalované 116.104 Kč k rukám advokáta Mgr. Michala Pavlase (výrok II.) a vedlejším účastníkovi 300 Kč (výrok III.).
4. V napadeném rozsudku se soud prvního stupně zaměřil na předběžnou otázku, zda by při řádném postupu žalované žalobce uspěl v řízení u odvolacího soudu vedeného v rámci řízení 5 C 105/2017, a zda by se tak domohl změny tam napadeného zamítavého rozsudku a následně uspěl s nárokem na náhradu mzdy vůči společnosti FXX.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

5. V této souvislosti soud prvního stupně předně zjistil, že rozsudkem Okresního soudu v Českém Krumlově z 13. 2. 2018, č. j. 5 C 105/2017-99, byla zamítnuta žaloba žalobce na určení, že výpověď z pracovního poměru daná žalobci společností FXX dne 9. 1. 2017 je neplatná. Učinil tak na základě zjištění, že žalobce pracoval u společnosti FXX na pozici regionálního vedoucího xxx „Xxx Xxx“ pro oblast Čechy a již dříve mu byla dána výpověď z 13. 6. 2016, která však byla později shledána neplatnou rozsudkem Okresního soudu v Českém Krumlově z 9. 1. 2017, č. j. 9 C 223/2016-57, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích z 20. 4. 2017, č. j. 19 Co 444/2017-71. Pokud jde o výpověď z 9. 1. 2017 přezkoumávanou v řízení 5 C 105/2017, ta byla žalobci předložena v průběhu soudního jednání vedeného v rámci řízení 9 C 223/2016, a byla mu dána podle § 52 písm. c) zákoníku práce, tj. pro nadbytečnost, a to s odkazem na organizační změnu z 6. 10. 2016, kterou byla s účinností od 31. 12. 2016 zrušena pracovní pozice žalobce. Od roku 2017 řídil obchodní týmy v Čechách, a převzal tedy agendu po žalobci, stávající zaměstnanec společnosti FXX a bývalý nadřízený žalobce Bc. M. M.
6. Dále soud prvního stupně zjistil, že proti rozsudku Okresního soudu v Českém Krumlově č. j. 5 C 105/2017-99 podal žalobce zastoupený advokátem Mgr. Ondřejem Slezákem odvolání, v němž namítal účelovost výpovědi z pracovního poměru. Soudní poplatek z odvolání však advokát neuhradil, a to ani po výzvě Okresního soudu v Českém Krumlově, přestože dle dohody s žalobcem tak měl učinit. Usnesením Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 9. 4. 2018, č. j. 5 C 105/2017-115, bylo odvolací řízení zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku. Zamítavý rozsudek tak nabyl právní moci a žalobci bylo v důsledku překážky věci pravomocně rozsouzení znemožněno se neplatnosti výpovědi domáhat novou žalobou.
7. Po právním posouzení věci soud prvního stupně shledal, že výpověď daná žalobci společností FXX 9. 1. 2017 byla platným právním jednáním. V této souvislosti předně konstatoval, že první výpověď z pracovního poměru daná žalobci společností FXX 13. 6. 2016 nebyla objektivně platná, a ke dni udělení druhé výpovědi 9. 1. 2017 tedy jeho pracovní poměr stále trval – k tomuto dni sice existoval stav subjektivní nejistoty společnosti FXX ohledně platnosti první výpovědi, nejednalo se však o nejistotu objektivní. Z tohoto důvodu není možné na druhou výpověď pohlížet jako na jednání závislé na nejisté budoucí skutečnosti, a tedy jako na podmíněné právní jednání. Vedle toho soud prvního stupně odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu, podle níž neplatnost právního úkonu směřujícího k rozvázání pracovního poměru nelze dovozovat pouze ze skutečnosti, že již dříve byl za účelem rozvázání téhož pracovního poměru učiněn jiný právní úkon. Současně pak soud prvního stupně shledal, že byly splněny podmínky výpovědi z pracovního poměru podle § 52 písm. c) zákoníku práce, neboť byla prokázána příčinná souvislost mezi organizační změnou a výpovědí z pracovního poměru z 9. 1. 2017 danou žalobci pro nadbytečnost; naopak poukazoval-li žalobce v nynějším řízení na výběrové řízení vypsané společností FXX v srpnu 2019, nemůže již existovat příčinná souvislost mezi někdejší úvahou zaměstnavatele zrušit pracovní místo žalobce a jeho úvahou v roce 2019 toto pracovní místo znovu zřídit. S ohledem na závěr o platnosti výpovědi z pracovního poměru dané žalobci 9. 1. 2017 tak obvodní soud uzavřel, že žalobci nevznikl nárok na náhradu škody vůči žalované, neboť mezi pochybením advokáta a vznikem žalobcem tvrzené škody není dána příčinná souvislost – ani pokud by došlo k řádnému zaplacení soudního poplatku za odvolání v řízení 5 C 105/2017, nemělo by to za následek úspěšné uplatnění nároku žalobce na náhradu mzdy vůči společnosti FXX. Z uvedených důvodů soud prvního stupně žalobu v plném rozsahu zamítl a úspěšně žalované a vedlejšímu účastníkovi na straně žalované přiznal právo na náhradu nákladů řízení.
8. Proti tomuto rozsudku podal žalobce včasné odvolání a uvedl, že soud prvního stupně nepřihlédl k tvrzení žalobce, že jemu daná výpověď z pracovního poměru byla neplatná jednak z důvodu nepřijatelnosti podmíněnosti jejích účinků a jednak z důvodu účelovosti a rozporu se skutečností. Pokud jde o podmíněnost výpovědi, soud prvního stupně dle žalobce nesprávně zhodnotil její text, neboť tato výpověď byla učiněna podmíněně pouze pro případ, že by pracovní poměr žalobce u žalované stále trval, a byla tedy závislá na nejisté budoucí skutečnosti a nepředstavovala samostatné

a nezávislé právní jednání. Takový postup je dle žalobce v rozporu s právní úpravou: na základě této druhé výpovědi zůstalo nejisté, zda pracovní poměr žalobce vůbec skončil, jaká je lhůta k uplatnění neplatnosti, apod. Pokud jde o účelovost výpovědi, poukázal žalobce na to, že dle jeho názoru i po výpovědi jeho pracovní místo u společnosti FXX nadále existovalo (a dosud existuje) – žalobce ostatně doložil soudu prvního stupně k důkazu znění inzerátu na výběrové řízení na jeho pozici, která měla být údajně zrušena, a navrhoval též další důkazy včetně svědeckých výpovědí. Pracovní pozice žalobce tak byla dle jeho názoru zrušena pouze a jen z důvodu, že se zaměstnavatel rozhodl zrušit pracovní poměr se žalobcem za každou cenu, a to zejména v situaci, kdy neuspěl s první výpovědí – tato souvislost je ostatně zřejmá i z postupu společnosti FXX, která žalobci druhou výpověď předala v průběhu jednání soudu v řízení o určení neplatnosti první výpovědi. K této souvislosti však ani Okresní soud v Českém Krumlově, ani soud prvního stupně nepřihledly. Není přitom pravdou, že by od výpovědi dané žalobci do vypsání inzerátu v roce 2019 došlo k jakýmkoliv změnám situace odůvodňujícím opětovné zřízení nového pracovního místa. Bývalý zaměstnavatel žalobce též dle žalobce nevysvětlil, proč došlo ke zrušení pozice žalobce a současně ke zvýšení počtu vedoucích pracovníků z 12 v roce 2015 na 21 v roce 2019. Žalobce tak vytkl soudu prvního stupně, že pochybil, když v otázce neplatnosti výpovědi z pracovního poměru z 9. 1. 2017 nekriticky převzal závěry Okresního soudu v Českém Krumlově, a nesprávně zamítl návrhy žalobce na doplnění dokazování listinnými důkazy i navrženými svědeckými výpověďmi. Žalobce má na rozdíl od soudu prvního stupně za to, že existuje příčinná souvislost mezi pochybením žalované, spočívajícím v nezaplacení soudního poplatku, a újmou, která žalobci vznikla. Pokud by žalovaná soudní poplatek zaplatila, došlo by ke změně rozhodnutí Okresního soudu v Českém Krumlově, a žalobce by se následně mohl domáhat uspokojení pohledávky na náhradu mzdy vůči zaměstnavateli. Závěrem podaného odvolání pak žalobce vytkl soudu prvního stupně též nesprávné rozhodnutí o nákladech řízení s tím, že žalovanému byla přiznána i náhrada nákladů souvisejících s písemnými podáními, které si soud prvního stupně nevyžádal, a nepředstavujících tedy nutné náklady. Dále pak soud prvního stupně dle žalobce pochybil, pokud nezávažil možnost nepřiznat žalované právo na náhradu nákladů řízení podle § 150 o. s. ř. s ohledem na skutečnost, že ve věci šlo o spor vyplývající ze zaměstnaneckého poměru.

9. Žalovaná se k podanému odvolání vyjádřila tak, že se s námitkami žalobce neztotožňuje: Dle žalované se soud prvního stupně předně správně vypořádal s otázkou žalobcem namítané podmíněnosti výpovědi z pracovního poměru, když shledal, že v daném případě nepanoval stav objektivní nejistoty o platnosti první výpovědi, ale pouze nejistoty subjektivní, a na spornou druhou výpověď z tohoto důvodu není možné nahlížet jako na jednání závislém na nejisté budoucí skutečnosti. Stejně tak se soud prvního stupně dle žalované řádně vypořádal i s žalobcovou námitkou účelovosti předmětné výpovědi. V tomto směru dle žalované soud prvního stupně správně shledal, že v řízení bylo prokázáno, že společnost FXX v důsledku organizační změny zrušila pozici regionálního vedoucího xxx pro region Čechy – na tom nic nemůže změnit ani inzerát společnosti FXX z 9. 8. 2019, který od předmětné organizační změny dělí téměř tři roky. Účelovost výpovědi pak dle žalované nelze dovozovat ani ze svědeckých výpovědí zaměstnanců společnosti FXX, na které žalobce v průběhu řízení odkazoval, ani ze skutečnosti, že předmětná výpověď byla žalobci předána při soudním jednání. Dle žalované pak soud prvního stupně též postupoval správně, pokud v řízení neprovedl některé žalobcem navrhované důkazy – tyto důkazy žalobce nenavrhoval ani v odvolání podaném v řízení vedeném u Okresního soudu v Českém Krumlově a ani pokud by soudní poplatek řádně zaplatil, tyto důkazy by navrhnout nemohl. V současném řízení se přitom nejedná o nový přezkum platnosti výpovědi dané žalobce, ale pouze o řešení otázky, zda by v případě, že by soudní poplatek za odvolání byl žalovanou řádně zaplacen, odvolací soud v tehdejší řízení – na základě existujícího procesního stavu – rozhodl tak, že předmětná výpověď z pracovního poměru je neplatná, nebo zda by tam napadené rozhodnutí potvrdil. Za nedůvodné pak žalovaná považuje i námitky vznesené žalobcem proti rozhodnutí soudu prvního stupně o nákladech řízení: náklady, za něž byla žalované přiznána náhrada, považuje žalovaná za účelně vynaložené, a současně má žalovaná za to, že nebyly dány

ani důvody k moderaci nákladů řízení podle § 150 o. s. ř., neboť k takovému postupu nebyly dány důvody hodné zvláštního zřetele. Žalovaná proto navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

10. K uvedenému vyjádření žalované žalobce zaslal repliku a dále se k němu vyjádřil na jednání odvolacího soudu. Setrval přitom na své předcházející argumentaci a dodal, že pokud by v řízení před Okresním soudem v Českém Krumlově žalovaná zaplatila soudní poplatek z odvolání, odvolací soud by provedl přezkum tam napadeného rozsudku v plném rozsahu, a z toho je třeba vycházet i v nynějším řízení. Dále žalobce uvedl, že o podmíněném charakteru předmětné výpovědi z pracovního poměru svědčí též to, že je v ní uvedeno, že o trvání pracovního poměru bude patrně rozhodnuto až v soudním jednání, kdy tedy účinek výpovědi je vázán na budoucí rozhodnutí soudu. Formulace výpovědi je dle žalobce účelová tak, aby byla obehána závislost výpovědi na budoucím rozhodnutí soudu. Z formulace výpovědi je pak zjevné i to, že sama organizační změna byla vázána na otázku trvání pracovního poměru žalobce. Pokud pak jde o otázku účelovosti předmětné výpovědi, soud prvního stupně dle žalobce tuto otázku nezhodnotil ve všech souvisejících hlediscích, přestože z žalobcem předložených důkazů plyne, že cílem organizační změny bylo zbavit se žalobce za každou cenu. Pokud pak jde o důkazy, které soud prvního stupně neprovedl, má žalobce za to, že soud prvního stupně se jasně nevypořádal s tím, zda důvodem neprovedení důkazů je skutečnost, že nebyly navrženy v řízení před Okresním soudem v Českém Krumlově, nebo skutečnost, že některé skutečnosti již v řízení byly jednoznačně prokázány. Pokud jde o rozhodnutí o nákladech řízení, dodal žalobce dále nad rámec své předchozí argumentace, že při rozhodování o aplikaci § 150 o. s. ř. je namístež zohlednit též skutečnost, že pokud by žalovaná splnila svou povinnost zaplatit předmětný soudní poplatek, nemusela by být otázka náhrady škody vůbec před soudy řešena, a dále skutečnost, že žalovaná opakovaně ujišťovala žalobce, že rozhodnutí Okresního soudu v Českém Krumlově je nesprávné a že odvolací soud toto rozhodnutí zruší.
11. Vedlejší účastník se k podanému odvolání vyjádřil pouze tak, že odkázal na svá dosavadní procesní stanoviska a navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.
12. Odvolací soud ve smyslu ustanovení § 212 a § 212a o. s. ř. přezkoumal napadený rozsudek, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a shledal, že odvolání žalobce není důvodné.
13. Podle § 24 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, „advokát odpovídá klientovi za újmu, kterou mu způsobil v souvislosti s výkonem advokacie. Advokát odpovídá za újmu způsobenou klientovi i tehdy, byla-li újma způsobena v souvislosti s výkonem advokacie jeho zástupcem nebo jiným jeho zaměstnancem než zaměstnaným advokátem; odpovědnost těchto osob za újmu způsobenou zaměstnavateli podle zvláštních právních předpisů tím není dotčena.“ Podle odst. 2 tohoto ustanovení „Vykonává-li advokát advokacii ve společnosti nebo v zahraniční společnosti, odpovídá klientovi za újmu podle odstavce 1 tato společnost nebo zahraniční společnost.“
14. Odpovědnost za škodu způsobenou advokátem v souvislosti s výkonem advokacie podle citovaného ustanovení podle ustálené judikatury vychází z odpovědnosti bez zřetele na zavinění (z tzv. objektivní odpovědnosti) a je založena na současném splnění předpokladů, jimiž jsou výkon advokacie, vznik škody a příčinná souvislost mezi výkonem advokacie a vznikem škody. Příčinná souvislost mezi pochybením při výkonu advokacie a vznikem škody je dána, pokud nebyť pochybení advokáta, byl by jeho klient v soudním řízení úspěšný. Důkazní břemeno je na žalobci. Poškozený klient tedy musí prokázat, že jeho právo na plnění proti jeho dlužníkovi existovalo a že při řádném výkonu advokacie by se svého práva u soudu domohl. Soud jako předběžnou otázku řeší, zda by při řádném postupu advokáta s žalobou u soudu opravdu uspěl (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu z 26. 2. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1862/2001, z 26. 1. 2005, sp. zn. 25 Cdo 886/2004, či z 29. 9. 2009, sp. zn. 25 Cdo 2533/2007).
15. Soud prvního stupně tak postupoval správně, pokud se v souladu s uvedenou judikaturou koncentroval na předběžnou otázku, zda by žalobce – nebyť vytykáno pochybení advokáta Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

vykonávajícího advokáti u žalované společnosti spočívajícího v nezaplacení soudního poplatku z odvolání – uspěl v řízení o odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Českém Krumlově č. j. 5 C 105/2017-99. Jedině v případě, že by odpověď na uvedenou předběžnou otázku byla kladná, bylo by dále možné se zabývat tím, zda by žalobce byl úspěšný v celém řízení o určení neplatnosti výpovědi vedeném u Okresního soudu v Českém Krumlově pod sp. zn. 5 C 105/2017 a následně by pak uspěl též s uplatněním nároku na náhradu mzdy vůči společnosti FXX. Až při splnění všech uvedených podmínek by pak bylo možno dovodit, že žalobci následkem pochybení advokáta skutečně vznikla škoda. Soud prvního pak zcela správně, byť s poněkud nepřehledným odůvodněním, uvedenou předběžnou otázku zodpověděl tak, že žalobce by v předmětném odvolacím řízení nebyl úspěšný, a že tedy není dána příčinná souvislost mezi pochybením advokáta a skutečností, že žalobce se vůči společnosti Fxx nedomohl náhrady mzdy.

16. Odvolací soud v souladu s § 213 odst. 2 o. s. ř. zopakoval důkaz listinami ze spisu Okresního soudu v Českém Krumlově sp. zn. 5 C 105/2017, a zjistil z nich následující:
17. Z výpovědi z pracovního poměru na č. l. 29 spisu 5 C 105/2017 odvolací soud zjistil, že v této výpovědi společnost FXX uvedla, že „Váš pracovní poměr skončil dle našeho právního názoru dnem 31. 8. 2016 uplynutím dvouměsíční výpovědní doby na základě výpovědi z pracovního poměru, která Vám byla doručena fikcí dne 13. 6. 2016. Z předchozí komunikace s Vámi a Vaším advokátem je zřejmé, že jste jiného právního názoru, výše zmíněnou výpověď považujete za neplatnou a tento pracovní poměr za stále účinný. O tom, zda tento Váš pracovní poměr stále trvá, či již skončil, bude patrně rozhodnuto až v soudním řízení. Vzhledem k této současné právní nejistotě ohledně trvání či netrvání Vašeho pracovního poměru Vás tímto pro případ, že by Váš pracovní poměr skutečně stále trval, informujeme o tom, že na základě písemného rozhodnutí jednatele společnosti Fxx Xxx xxx s. r. o. ze dne 06. 10. 2016 dojde s účinností od 31. 12. 2016 k organizační změně, při které bude zcela zrušena Vaše (dle našeho právního názoru bývalá, dle Vašeho stále současná) pracovní pozice, čímž se v případě trvání Vašeho pracovního poměru stanete od 01. 01. 2017 nadbytečným. Proto, pokud Váš pracovní poměr ke společnosti Fxx Xxx xxx s.r.o. stále trvá, s Vámi tento pracovní poměr ukončujeme výpovědí z důvodu nadbytečnosti podle § 52 písm. c) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce.“
18. Z rozsudku Okresního soudu v Českém Krumlově z 13. 2. 2014 č. j. 5 C 105/2017-99 (na č. l. 99-104 spisu 5 C 105/2017) odvolací soud zjistil, že uvedeným rozsudkem Okresní soud v Českém Krumlově zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal určení neplatnosti citované výpovědi z pracovního poměru. V uvedeném rozsudku Okresní soud v Českém Krumlově provedl dokazování v navrženém rozsahu včetně svědeckých výpovědí svědků R. a Mgr. S. (žalobce dále v daném řízení navrhoval též výslech svědků S., Ř. a F., tento důkazní návrh však v průběhu řízení vzal zpět). Shledal především, že žalobce byl u společnosti FXX zaměstnán na pozici regionálního vedoucího xxx Xxx Xxx pro Čechy, že organizační změnou 6. 10. 2016 byla tato pracovní pozice zrušena, pro rok 2017 společnost FXX pro tuto pozici nepočítala ani s žádnými mzdovými náklady, nefigurovala v jejím systému a nikdo ji nevykonával, některé činnosti žalobce převzal nadřízený manažer Bc. M. a vykonával je spolu se svou dosavadní činností. Okresní soud v Českém Krumlově pak konstatoval, že společnost FXX byla oprávněna předmětnou organizační změnu provést a shledal též, že byla prokázána příčinná souvislost mezi organizační změnou a nadbytečností žalobce; dospěl proto k závěru, že výpověď daná žalobci podle § 52 písm. c) zákoníku práce, je platná.
19. Z odvolání na č. l. 110–113 spisu 5 C 105/2017 odvolací soud zjistil, že proti citovanému rozsudku č. j. 5 C 105/2017-99 podal žalobce, zastoupený advokátem Mgr. Ondřejem Slezákem, který je společníkem a jednatelem žalované (tehdy ještě pod firmou CS Legal, advokáti, s. r. o.), včasné odvolání, v němž namítal, že Okresní soud v Českém Krumlově se nevypořádal s některými tvrzeními žalobce, a argumentoval tak, že výpověď z pracovního poměru je účelová a k organizační změně ve skutečnosti u společnosti FXX nedošlo. V této souvislosti především rozporoval zjištění, že činnosti žalobce převzal pan M., uváděl, že nuceným odchodem žalobce byla Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

činnost oddělení paralyzována a že nedošlo k odpovídajícím změnám v organizační struktuře společnosti, byla zrušena právě a jen pozice žalobce a přitom zachována na roveň postavená pozice regionálního vedoucího xxx pro Moravu. Dále poukazoval na tvrzení společnosti FXX uváděné v průběhu řízení, že pozice žalobce je neobsazená, nikoliv zrušená, a konečně pak na časovou a faktickou souvislost mezi sporem o platnost první výpovědi a druhou (napadenou) výpovědí, svědčící dle žalobce o účelovosti jednání společnosti FXX.

20. Z usnesení Okresního soudu v Českém Krumlově č. j. 5 C 105/2017-114 a 5 C 105/2017-115 na č. l. 114 a 115 spisu 5 C 105/2017 odvolací soud zjistil, že žalobce byl Okresním soudem v Českém Krumlově vyzván k zaplacení soudního poplatku, k tomu však ve stanovené lhůtě nedošlo, a proto Okresní soud v Českém Krumlově odvolací řízení zastavil.

21. Je zřejmé, že v řízení 5 C 105/2017 se Okresní soud v Krumlově věcně podrobně zabýval otázkou, zda byly splněny zákonné předpoklady výpovědi podle § 52 písm. c) zákoníku práce, a řádně se též vypořádal s tehdy uplatňovanou argumentací žalobce, podle níž měla být výpověď z pracovního poměru účelová.

22. Odvolací soud v této souvislosti připomíná, že podle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu k předpokladům pro podání výpovědi z pracovního poměru podle ustanovení § 52 písm. c) zák. práce patří to, že zaměstnavatel nebo příslušný orgán přijal rozhodnutí o změně úkolů zaměstnavatele, jeho technického vybavení, o snížení stavu zaměstnanců za účelem zvýšení efektivity práce nebo o jiných organizačních změnách, podle kterého se konkrétní zaměstnanec stal nadbytečným, a že tu je příčinná souvislost mezi nadbytečností zaměstnance a přijatými organizačními změnami, tj. že se zaměstnanec stal právě v důsledku takového rozhodnutí (jeho realizací u zaměstnavatele) nadbytečným (viz např. rozsudek z 16. 11. 2015, sp. zn. 21 Cdo 1494/2014). O rozhodnutí o organizačních změnách jde tehdy, jestliže sledovalo změnu úkolů zaměstnavatele, technického vybavení, snížení počtu zaměstnanců za účelem zvýšení efektivity práce nebo jinou organizační změnu, pomocí níž zaměstnavatel zamýšlí regulovat počet svých zaměstnanců a jejich profesní nebo kvalifikační složení tak, aby zaměstnával jen takový počet zaměstnanců a v takovém profesním nebo kvalifikačním složení, jaké odpovídá jeho potřebám (viz např. rozsudek z 19. 12. 2017, sp. zn. 21 Cdo 4568/2017). Nadbytečným je přitom zaměstnanec dle ustálené judikatury i tehdy, jestliže podle rozhodnutí o organizační změně zaměstnanci odpadne jen část jeho dosavadní pracovní náplně nebo pouze některá z více dosud vykonávaných prací (viz např. rozsudky z 20. 11. 2014, sp. zn. 21 Cdo 4442/2013, či z 5. 3. 2015, sp. zn. 21 Cdo 346/2014).

23. Přitom platí, že v případě, že rozhodnutím zaměstnavatele (příslušného orgánu), popřípadě jeho realizací u zaměstnavatele, byly od počátku sledovány jiné než uvedené cíle, a že tedy zaměstnavatel (příslušný orgán) ve skutečnosti jen předstíral přijetí organizačního opatření (změnu svých úkolů, technického vybavení, snížení stavu zaměstnanců za účelem zvýšení efektivity práce nebo jinou organizační změnu) se záměrem zastrčit své skutečné záměry, je třeba dovodit, že rozhodnutí o organizační změně významné z hlediska ustanovení § 52 písm. c) zák. práce nebylo přijato; při zkoumání toho, co zaměstnavatel opravdu sledoval svým opatřením, je třeba posuzovat jednání zaměstnavatele vždy v jeho úplnosti a logické návaznosti (srov. rozsudky Nejvyššího soudu z 27. 4. 2004, sp. zn. 21 Cdo 2204/2003, či z 28. 11. 2017, sp. zn. 21 Cdo 1628/2017). Při zkoumání toho, co zaměstnavatel opravdu sledoval svým opatřením, je třeba posuzovat jednání zaměstnavatele vždy v jeho úplnosti a logické návaznosti. O výběru zaměstnance, který je nadbytečným, však rozhoduje výlučně zaměstnavatel (viz rozsudek z 21. 2. 2018, sp. zn. 21 Cdo 5022/2017). Za důvod neplatnosti výpovědi z pracovního poměru dané pro nadbytečnost ovšem nelze považovat případnou skutečnost, že cílem organizační změny a následné výpovědi bylo dosažení odchodu zaměstnance z pracovněprávního vztahu, neboť skončení vzájemných vztahů zaměstnance a zaměstnavatele je vlastním účelem a smyslem výpovědi, jako jednostranného právního úkonu směřujícího ke skončení právního vztahu. Ani v situaci, kdy motivem, či pohnutkou k přijetí organizačního opatření, jímž bylo zrušeno pracovní místo zaměstnance, mohly být spory mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem pak taková skutečnost sama o sobě neznamená,

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

že jediným smyslem organizační změny bylo zaměstnance poškodit (viz shora citovaný rozsudek sp. zn. 21 Cdo 1494/2014, či usnesení z 31. 3 2020, sp. zn. 21 Cdo 1975/2019).

24. V řízení 5 C 105/2017 bylo prokázáno naplnění všech uvedených předpokladů výpovědi podle § 52 písm. c) zákoníku práce a závěrům, které v tomto řízení Okresní soud v Krumlově učinil, tak nelze nic vytknout. Společnost FXX přijala rozhodnutí o organizační změně, kterou bylo zrušeno pracovní místo žalobce a následkem uvedené organizační změny se žalobce stal nadbytečným, když jím vykonávané činnosti převzal jiný stávající zaměstnanec společnosti FXX Bc. M., který jí nadále vykonával současně s dříve vykonávanými činnostmi. Rozhodnutím o organizační změně tedy skutečně došlo ke snížení počtu zaměstnanců společnosti FXX a zefektivnění práce, a není tedy důvodná argumentace žalobce o údajné účelovosti této výpovědi. Není pak pravdivé ani tvrzení žalobce, že žalovaná v předmětné výpovědi z pracovního poměru tvrdila, že k organizační změně došlo pouze pro případ, že by pracovní poměr žalobce trval – ze shora citované textace výpovědi je totiž bez nejmenších pochybností zřejmé, že společnost FXX žalobce pro případ, že by jeho pracovní poměr stále trval, informuje o skutečnosti, že o dané organizační změně bylo rozhodnuto a že tato organizační změna (zrušení žalobcova pracovního místa) s účinností od 31. 12. 2016 nastane. Z uvedených důvodů nelze souhlasit s názorem žalobce, že pokud by žalovaná zaplatila soudní poplatek a proběhlo odvolací řízení proti rozsudku č. j. 5 C 105/2017-99, dospěl by odvolací soud v uvedeném odvolacím řízení k závěru o účelovosti výpovědi dané žalobci, a tedy o její neplatnosti z tohoto důvodu.
25. Odvolací soud pak připomíná, že současné řízení nepředstavuje nové řízení o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru z 9. 1. 2020, v němž by bylo na místě zkoumat jakákoliv tvrzení a důkazy, která v této souvislosti žalobce nově uvede. Předmětem nynějšího sporu je výhradně požadavek žalobce na náhradu škody, která mu měla být způsobena pochybením advokáta spočívajícím v nezaplacení soudního poplatku z odvolání v dřívějším soudním sporu o neplatnost výpovědi vedeném před Okresním soudem v Českém Krumlově sp. zn. 5 C 105/2017. Žalobcem tvrzené pochybení advokáta pak není spatřováno v ničem jiném než právě v nezaplacení soudního poplatku. Z tohoto důvodu je třeba vycházet výhradně ze stavu uvedeného řízení, jaký byl dán v době podání předmětného odvolání proti rozsudku č. j. 5 C 105/2017-99, a zvažovat pouze otázku, zda by za daného procesního stavu toto odvolání mohlo uspět. Není tedy možné vycházet z tvrzení a důkazů, které žalobce v tehdejší řízení neuváděl, neboť ve smyslu § 205a o. s. ř. a § 212a o. s. ř. by taková tvrzení a důkazy (nebyla-li by dána některá z úzce definovaných výjimek vymezených v uvedeném ustanovení § 205a o. s. ř.) žalobce nemohl uplatňovat ani v odvolacím řízení proti rozsudku č. j. 5 C 105/2017-99. Z tohoto důvodu soud prvního stupně zcela správně považoval za nadbytečné žalobcem navrhované svědecké výpovědi. Tím spíše pak není možné vycházet ze skutečností a důkazů, které vznikly zjevně později po době, v níž by bylo možné rozumně očekávat skončení takového odvolacího řízení. To se týká žalobcem opakovaně zdůrazňovaných důkazů o výběrovém řízení, které mělo u společnosti FXX probíhat v létě roku 2019.
26. Nelze přitom přehlédnout, že žalobce v řízení před Okresním soudem v Českém Krumlově neargumentoval (a to ani v podaném odvolání) podmíněností výpovědi z 9. 1. 2017, kterou zdůrazňuje v nynějším řízení. Lze však připustit, že uvedenou otázkou by se Krajský soud v Českých Budějovicích teoreticky mohl zabývat i z úřední povinnosti, neboť se jedná o otázku právního posouzení a odvolací soud obecně není vázán uplatněnými důvody odvolání (§ 212a odst. 1 o. s. ř.). Ani uvedená argumentace žalobce však není důvodná.
27. Je pravdou, že ustálená rozhodovací praxe Nejvyššího soudu opakovaně zdůraznila, že výpověď z pracovního poměru, která je podmíněna tím, že vznik právních účinků spojených s doručením výpovědi je činěn závislým na nejisté skutečnosti, která může teprve nastat v budoucnosti, ale o níž není známo, zda vůbec nastane, je neplatným právním úkonem – to se týká typicky výpovědi z pracovního poměru formulovaných tak, že je výpověď učiněna pro případ, že by soud rozhodl o neplatnosti dříve učiněného rozvázání pracovního poměru (viz rozsudky z 2. 2. 2015, sp. zn. 21 Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

Cdo 1161/2013, a z 11. 12. 2019, sp. zn. 21 Cdo 3541/2019, či usnesení z 8. 4. 2020, sp. zn. 21 Cdo 4004/2019). O takový případ se však v nyní projednávané věci nejedná, neboť výpověď nebyla vázána na nejistou budoucí skutečnost. Z její formulace je zřejmé, že společnost FXX žalobci dává výpověď z pracovního poměru bez toho, aby toto právní jednání bylo vázáno na splnění jakékoliv podmínky. V jejím textu pak společnost FXX pouze upozornila na okolnosti, za nichž byla žalobci výpověď dána, které spočívaly v probíhajícím sporu o platnosti dřívější výpovědi; výpověď byla tedy žalobci dána z opatrnosti a v tomto smyslu pro jistotu, čili „pro případ“, že by jeho pracovní poměr stále trval. Takový postup je však podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu přípustný, neboť v zákoníku práce ani v jiném právním předpise není stanoveno, že by právní jednání směřující k rozvázání pracovního poměru bylo neplatné jen proto, že již dříve bylo za účelem rozvázání téhož pracovního poměru učiněno jiné právní jednání. Rozvázání téhož pracovního poměru více právními jednáními (učiněnými současně či postupně) zákoník práce ani jiné předpisy nevylučují (nezakazují); jednotlivá právní jednání se pak posuzují samostatně a samostatně také nastávají jejich právní účinky (viz rozsudek Nejvyššího soudu z 11. 9. 1997, sp. zn. 2 Cdon 195/97). Je ostatně třeba zdůraznit, že judikaturou dovozený zákaz podmíněné výpovědi vázané na nejistou budoucí skutečnost chrání zaměstnance před nejistým postavením způsobeným tím, že v době výpovědi není zřejmé nejen zda, ale také kdy taková skutečnost nastane – u takovým způsobem formulované výpovědi tedy skutečně nastává nejistota ohledně toho, kdy podle ní vůbec má pracovní poměr skončit a v jakých lhůtách se proti ní případně může zaměstnanec bránit. Tyto důvody však na výpověď učiněnou nepodmíněně, byť v době trvání sporu o platnost dřívějšího rozvázání pracovního poměru, nedopadají. Extenzivní výklad zákazu podmíněné výpovědi, pro nějž v podaném odvolání argumentuje žalobce, by přitom fakticky pro celé období trvání sporu o platnost dřívějšího rozvázání pracovního poměru znemožňoval výkon práva zaměstnavatele dát zaměstnanci při splnění podmínek § 52 zákoníku práce výpověď z pracovního poměru. Takový závěr však dle odvolacího soudu nelze akceptovat.

28. Není proto správný ani názor žalobce, že pokud by advokát zaplatil soudní poplatek a proběhlo odvolací řízení proti rozsudku č. j. 5 C 105/2017-99, dospěl by odvolací soud v uvedeném odvolacím řízení k závěru o neplatnosti výpovědi dané žalobci z důvodu její podmíněnosti.
29. Ze všech uvedených důvodů ob stojí jako věcně správný závěr soudu prvního stupně, že pochybení advokáta, vykonávajícího advokacii v žalované společnosti, spočívající v nezaplacení soudního poplatku z odvolání nezpůsobilo žalobci škodu v podobě ztráty možnosti domoci se náhrady mzdy. I pokud by soudní poplatek zaplacen byl, žalobce by v odvolacím řízení nemohl být úspěšný, a v řízení 5 C 105/2017 by tedy ani tak nedošlo k určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru dané žalobci 9. 1. 2017. Soud prvního stupně tedy žalobu správně v plném rozsahu zamítl.
30. Odvolací soud proto postupoval podle § 219 o. s. ř. a napadený rozsudek potvrdil, a to včetně správného výroku o náhradě nákladů řízení, který odpovídá § 142 odst. 1 o. s. ř.
31. Odvolací soud se neztotožnil s názorem žalobce, podle nějž byl v řízení na místě o nákladech řízení rozhodnout podle § 150 o. s. ř., a tedy nepřiznat žalované a vedlejší účastníci právo na náhradu nákladů řízení s ohledem na důvody zvláštního zřetele hodné. Dostatečný důvod v tomto směru nepředstavuje pouze skutečnost, že v řízení před Okresním soudem v Českém Krumlově skutečně došlo k pochybení advokáta spočívajícím v nezaplacení soudního poplatku z odvolání. Žádnou relevanci pak z hlediska úvahy o aplikaci § 150 o. s. ř. nemá poukaz žalobce na skutečnost, že spor, v němž byl žalobce společníkem a jednatelem zastupován, byl sporem pracovněprávním. Uvedl-li pak žalobce (a to nově až v odvolacím řízení), že byl samotnou žalovanou v průběhu sporu před Okresním soudem v Českém Krumlově ujišťován o tom, že podané odvolání bude úspěšné, pak toto tvrzení žádným způsobem neprokázal. Nadto, jakkoliv by bylo s podivem, pokud by žalovaná uvedeným způsobem postupovala (i s ohledem na skutečnost, že v současném řízení od počátku uplatňuje důkladnou a věcně správnou argumentaci směřující k závěru, že žalobce v řízení před Okresním soudem v Českém Krumlově nemohl být úspěšný), předmětem současného řízení není náhrada škody způsobená klientovi nesprávným poučením ze strany advokáta, nýbrž náhrada Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

škody způsobená žalobci pochybením spočívajícím v nezaplacení soudního poplatku. Žalobce je i v nynějším řízení zastoupen advokátem, a měl proto předem zvážit, zda mu uvedené pochybení žalované skutečně způsobilo škodu (a to v poměrně značném rozsahu uplatňovaném v nynějším řízení), tedy zda jsou splněny i další podmínky odpovědnosti žalované za škodu vedle samotného pochybení, jak vyplývají ze shora citované ustálené rozhodovací praxe soudů.

32. Nedůvodná je pak i námitka žalobce, podle níž soud prvního stupně přiznal žalované též náhradu nákladů, které vynaložila na neúčelné úkony advokáta – v této souvislosti žalobce namítá neúčelnost nákladů vynaložených na písemná podání, která si soud prvního stupně nevyžádal a lze mít za to, že tím odkazuje na vyjádření žalované z 30. 4. 2020 a z 12. 8. 2020. Z obsahu spisu však vyplývá, že uvedenými vyjádřeními žalovaná poměrně zevrubně reagovala na tvrzení žalobce vznesená ve vyjádření z 29. 4. 2020, resp. z 12. 8. 2020 a vznášela v nich relevantní právní argumentaci. Uvedená vyjádření tak představovala výkon práva žalované plynoucího z procesního principu rovnosti zbraní a není je možné považovat za neúčelná. Soud prvního stupně proto nepochybil, pokud žalované přiznal též náhradu nákladů souvisejících s uvedenými vyjádřeními.
33. O nákladech odvolacího řízení odvolací soud rozhodl podle § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že právo na jejich náhradu přiznal žalované, která byla v odvolacím řízení plně úspěšná. Náklady žalované v odvolacím řízení činí celkem 35.672 Kč a sestávají z:
- odměny advokáta ve výši 26.360 Kč za 2 úkony právní služby po 13.180 Kč podle § 7, § 8 odst. 1 a § 11 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (vyjádření k odvolání, účast na jednání odvolacího soudu);
 - paušální náhrady hotových výdajů ve výši 600 Kč za 2 úkony po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu;
 - cestovného na cestě k jednání odvolacího soudu na trase České Budějovice – Praha a zpět ve výši 1.721 Kč (celkem ujeté 300 km, průměrná spotřeba dle technického průkazu 4,8 l/100 km, cena benzínu dle § 4 písm. a) vyhl. č. 358/2019 Sb. 32 Kč/l, sazba základní náhrady podle § 1 písm. b) této vyhlášky 4,20 Kč/km);
 - náhrady za promeškaný čas na cestě k jednání odvolacího soudu a zpět v délce 8 půlhodin ve výši 800 Kč;
 - 21% DPH z částky 29.481 Kč ve výši 6.191 Kč.
34. Třídenní lhůtu k zaplacení náhrady nákladů řízení odvolací soud stanovil dle § 160 odst. 1 o. s. ř.
35. Ve vztahu mezi žalobcem a vedlejším účastníkem na straně žalované odvolací soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť vedlejšímu účastníkovi žádné náklady odvolacího řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání zkoumá dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Praha 1. prosince 2020

JUDr. Jana Knotková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.